

Joy 18+

ทาสรักของซึก

เขาคือท่านซึก มหาเศรษฐีพันล้าน
หล่อร้อนคือสัตว์แพทย์สาว ปากคมเหมือนกรรไกร
เจอหน้ากันก็จิกกัดเขาตั้งแต่ครั้งแรก
แต่ทำไม...เขาดึงต้องการผู้หญิงคนนี้เหลือเกิน

ปิยะฉัตร

พอเขาจะความเป็นชายจกอย่างกะทันหัน ร่างกายอ่อน
ล้าของเขา ก็ทรุดทรบลงบนผ้าคลุมทันที แขนขาเรอจ่อ แผลง เบียด
ศีรษะ หนักจึงเหมือน ณะกั้ว ซาแมนธาต้องใช้ความพยายามอย่างมาก
ในการเงี้ยวหน้ามองข้ามไหล่ไปที่เขา บัณดารยังนั่งยองๆ มือจับตัวเข้า
สายคาเขาที่สบคาเรอ ดูหงุดหงิดแ ปลกๆ

ห้องเรอขมวดแน่น "ฉันทำอะไรผิดหรือคะ" เรอถามพลาง
พลิกตัวแล้วดึงผ้าคลุมขึ้นคลุมร่าง หรือว่าเขาไม่ถึงจุดสุดยอด เรอ
จะรู้ได้ยังไง

"เปล่าเลย" เขาคอบเสียงหัวนพลางยกมือขึ้นเสยผมขึ้นจาก
หน้าผาก "ถ้าฉันเป็นซีกส มัยโบราณ ฉันจะซื้อ ตัว เรอเข้าาเริ่มของ
ฉันทันที"

"จริงหรือคะ"

"จริงที่สุด เรอมีคุณสมบัติเหมาะกับการเป็นทาสรักที่ดี ฉัน
ไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการอยู่กับเรอที่นี่อีกหลายๆ ชั่วโมง แต่
โชคร้ายที่ฉันต้องรีบกลับบ้าน เพราะเริ่มรู้สึกปวดศีรษะอีกแล้ว ฉันต้อง
รีบกลับไปทานยา ไม่งั้นพรุ่งนี้ฉันจะทำอะไรไม่ได้เลย...ซึ่งฉันไม่อยาก
ให้เป็นแบบนั้น" เขาสบคาเรอ เขม็ง "ฉันจะร่วมรักกับเรอมากกว่าหนึ่ง
ครั้งในเที่ยวหน้า ซาแมนธา ฉันให้สัญญา"

ทาสรักของเชค

โดย ปิยะพัตร

บทนำ

“ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยแบบเบาๆ เลยนะ ได้โปรดบอกสถานการณ์ของฉันทันทีออกมาตรงๆ”

ศัลยแพทย์ด้านประสาทมองเห็นข้ามนิโตะทำงานไปยังคนไข้ระดับวีไอพีของเขา หมอไม่สงสัยเลยว่าซีคบันดาร์ บิน ซาอิด อัล เซอร์เคส หมายความว่าตามที่พูดจริงๆ แต่เขาสงสัยว่าซีคพร้อมแล้วจริงหรือที่จะรับฟังว่าแต่มีต่อการมีชีวิตรอดของเขาเทียบเท่ากับแต่มีต่อที่พวกเจ้ามีอับแทงมัดตั้งให้กับลูกม้าวัยสามปีของซีคในการพิชิตรางวัลดาร์บี้

แม้กระทั่งเงินเดิมพัน

“ท่านเป็นเนืองอกในสมองครับ” หมอบอก “เป็นโรคร้าย” เขาเสริม และรู้สึกประทับใจที่ดวงตาคมเข้มของเขาเขม็งโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตา

คนส่วนใหญ่จะหน้าซีดเผือดเมื่อได้ยินข่าวนี้นี้ แต่ผู้ชายคนนี้เข้มแข็งมาก บางทีอาจเป็นนิสัยของคนอาหรับที่เชื่อว่าชีวิตของพวกเขาเป็นของพระอัลเลาะห์ ซีคอาจจะคิดว่าถ้าเป็นพระประสงค์ของพระอัลเลาะห์ให้เขาต้อง

ตาย เขาก็ต้องตาย

แต่เขาอายุแค่สามสิบสี่ปีเท่านั้น ดูจากภายนอกแล้วเขามีรูปร่าง
สมชายชาตรีมาก ไม่มีใครคาดจกว่าเขาเป็นอะไรหรือเป็นอะไร เขาไม่ใช่
เสื้อผ้าแบบชาวอาหรับ ไม่ให้หนวดเครา เรืองร่างสูงเพรียวท่อนั้ด้วยส
ชาวิไล ไร้ที่ติที่ผิด ใบหน้าเรียวยาวหล่อเหลาเกินหนวดเคราสะกดสะจ้าน

แต่เขาก็คิดถึง บุดรชาวดนตรีของเขา จิมหาเสรีมีปัญหาน้ำมันกับ
สาวไรซ์ของจอห์น จนทั้งคู่เสียชีวิตอย่างน่าเศร้าในกองเพลิงบนเรือยอร์ช
ลำพร เขาสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยฟอร์ด

ปัจจุบันนี้อาศัยอยู่ในอังกฤษที่ซึ่งเขาเป็นเจ้าของของฟาร์มเดนมาร์กแห่งหนึ่งในเคนซิงตัน เจ้าของของคอกม้าแข่งราคาแพงที่นิวมาร์เก็ต และเจ้าของฟาร์มผสมพันธุ์ม้าที่เวสต์

เลขที่เดิมไปด้วยความประทับใจของหมอเห็นว่ามันเป็นหน้าที่
ของเรที่จะต้องค้นหาข้อมูลทั้งหมด ที่ควรต้องรู้เกี่ยวกับคนไข้ที่โดดเด่น
ที่สุด และอาจจะจ่ายยาที่ดีที่สุดของนายจ้างเรา

เธอพาล่ามถึงเขาคดคดหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง
ชีวิตเสียงความเป็นเพลย์บอยของเขา เขาไม่ได้เป็นแค่เจ้าของคอกม้าแข่ง
เท่านั้น แต่เขายังขับรถเร็ว คงสาวสวยเบียดชีวิต

แต่ผมขโมยไม่ได้ประทับใจอะไรด้วย จนกระทั่งเวลานี้

"และ" ชีค กระตุ้น

ผมรวบรวมสถิติเพื่อปล่อยหมัดสุดท้าย "ถ้าท่านไม่มาคัด ท่านจะ

ต้องเสียชีวิตภายในหนึ่งปี แต่การผ่าตัดก็เสี่ยงมากครับ โอกาสรอดมีแค่
ห้าสิบห้าสิบ การตัดสินใจขึ้นอยู่กับท่านครับ" หมอสรุปด้วยการยกไหล่

ซิคก็มองคนไข้ที่ดูขาว เป็นพิเศษเมื่อตัดกับผิวสีมะกอก

"หมอพูดเสียยังกับว่าฉันมีทางเลือกในเรื่องนี้แหละ ถ้าฉันไม่
ทำอะไรเลย ฉันจะ ต้องตายแน่ๆ ดังนั้นหมอต้องผ่าตัด หมอเป็นหมอที่
เก่งที่สุดสำหรับงานนี้ใช่ไหม"

หมอยึดตัวตรงบนเก้าอี้และยึดไหล่ "ผมเก่งที่สุดในเครื่องจักรทุก
ชิ้นครับ"

ซิคพยักหน้า ใบหน้าหล่อสะกดคาถาเคร่งเครียดอีกครั้ง

"ฉันมีศรัทธาที่ยิ่งใหญ่ในตัวคนอังกฤษ พวกเขาไม่ประเมินความ
สามารถของตัวเองเกินความจริงเหมือนที่คนบางคนเป็น และพวกเขายอด
เยี่ยมมากภายใต้ แรงกดดัน นิด หมอผ่าตัดให้ฉันในสัปดาห์สุดท้ายของ
เดือนมิถุนายน"

"แต่ฉันก็ยังสามารถหายดีครับ ผมอยากผ่าตัดให้เร็วที่สุดเท่า
ที่จะเร็วได้"

"โอกาสรอดชีวิตของฉันจะ แ่ย่งถ้าต้องรออีกสามอาทิตย์งั้น"

หมอขมวดคิ้ว การรอไม่เคยมีดีกับโรคมะเร็ง

"ถ้าจะไม่แ่ย่งมากมายอะไรนักหนาครับ" เขายอมรับ

"แต่ผมก็ยังไม่แนะนำให้รออยู่ดี"

เพียงนี้รอยยิ้มของซิคดูเศร้า "แต่หมอยืนยันได้ว่าฉันจะยังมีชีวิต

รถ คง ย่าง น้อย ก็ คด ลอด สามี จา ทิศ ยี่ นั น ไช้ มั ย”

“จา การ ปวด ศีรษะ ของ ท่าน จะ รุน แรง มาก ขึ้น ครั บ”

“หมอ ใ ห้ ยา ช่ว ย ไม่ ได้ รึ”

หมอ จอน ไจ “ผม จะ เขียน ใบสั่ง ยา ใ ห้ ครั บ” เขา ยอม รับ เสียง ไม่
เต็ม ใจ

“แต่ ผม ก็ ยั ง ไม่ มี ความ สุข อยู่ ดี กับการ ล่า ชั่ว ครั ง นี้ ครั บ ท่าน มี เหตุ ผล
อะไร ที่ ดั ง รจนาน เนนา ค นั้น ครั บ”

“ฉัน ดั ง ไป จอ สเค ร เลีย”

“จอ สเค ร เลีย! เ พื่ อ จะ ไร มี ทร า บ ครั บ!”

“เจ้า ชาย จา ลิ แห่ง คู บาร์ ขอ ใ ห้ ฉัน ไป ดู แล ฟาร์ ม สม พันธ์ ม้า พันธุ์ ดี
ของ เขา ที่ นั้น ระหว่าง ที่ เขา กลับ บ้าน ไป ร่ว ม พิธี ราช ภิเษ ก ของ พี่ ชาย หมอ
คง อ่าน เจอ ข่า ว พระ เจ้า กา หลี ก เส ด้ จั ง สวรรคต เมื่อ วาน นี้ แล้ ว”

หมอ ไม่ ได้ อ่าน เขา หลี ก เลี ยง การ ชั่ว เน่ ว เวลา ไม่ ได้ ทำ งาน เขา
ชอบ ทำ สิ่ง ที่ ม่ อ น คลาย มาก กว่า เช่น เล่น หมาก รุก แต่ เขา รู้ ดี ว่า คู บาร์ ดั ง อยู่
ที่ ไหน และ ราช วงศ์ นั้น ร่ำ รวย เพียง ไດ

“เจ้า ชาย จา ลิ น่า จะ หาค น ชี น แ ทน ได้ ไม่ ไช้ ทรึ ค ครั บ”

“ฉัน ดั ง ยอม รับ คำ ขอร้ จง ของ เ พื่ อ น ที่ ดี ขง ฉัน จา ลิ เคย ช่ว ย ชี วิ ต
ฉัน ได้ ครั ง ที่ หนึ่ง สมัย เรา ยัง เด็ ก และ ไม่ เคย ขอ จะ ไร คบ แ ทน จาก ฉัน เลย
ฉัน ไม่ จา จ ปฏิ เสธ เขา ได้”

“แต่ ถ้า ท่าน บอก เจ้า ชาย ถึง สภา พรา ง กาย ของ ท่าน ...”

"สภาพร่างกายของฉันเป็นเรื่องส่วนตัว และเป็นความลับของฉัน
ฉันคนเดียวเท่านั้นที่จะจัดการกับมัน"

"ท่านต้องการกำลังใจของเพื่อนฝูงและครอบครัวในช่วงเวลาแบบนี้
นะคะครับ"

เป็นครั้งแรกที่ดวงดาก มัมมี่นั้นถ่ายทอดความรู้สึกบางอย่างออกมา
มันเป็นความอ่อนแอ ไม่ใช่เป็นความเศร้าใจมากกว่า

"ฉันไม่มีครอบครัว" เขาพูดหัวงๆ

"แต่ท่านต้องมีเพื่อน อย่างเช่น เจ้าชายชาลี ท่านควรบอกเจ้าชาย
เรื่องนี่เอง"

"ไม่จนกว่าเขาจะกลับมาจากจอสดเรเดียจากภารกิจที่ดูบาร์" ชิค
ลุกขึ้นยืนทันที "

เลขาของหมอมีที่อยู่ใกล้บ้านของฉัน บอกให้เธอส่งกำหนดนัดหมาย
ของทางโรงพยาบาลไปให้ฉันด้วย จนกว่าจะถึงเวลานั้น..." เขายืนนิ่งข้าม
โต๊ะ

หมอลุกขึ้นยืนและจับมือชิค ข้างเป็นมือที่แข็งแรงจะไรอย่างนี้
เขาจะพยายามทำดีที่สุดเพื่อช่วยชีวิตชิคได้ แต่เขาไม่อาจสร้างปาฏิหาริย์ได้

"ดูแลตัวเองด้วยนะ ครับ" หมอแนะนำ

"ฉันขี้กลัวมั๊ย"

คำถามนี้ทำเขาหมอบตกใจ นี่เป็นคนที่ใช้รถผ่าตัดสมองรายแรกที่ดี
คำถามนี้กับเขา ปกติแล้วพวกเขาจะทะเลาะจนหมดหัวเองอย่างดี ไม่บินไป

จอสเตอร์เลีย ไม่ยี้ม้ก และ ไม่ทำอะไรอีกหลายอย่าง

แต่บจกตรงๆ ว่าการยี้ม้กไม่น่าจะทำให้ช็อคตาย ถ้าเขาไม่ร่วงตก
หลังม้าลงมากอหักตาย เขาเป็นเนื้องอก ไม่ได้เป็นเนืกรกเส้นเอ็นติดโป่งพอง
สักหน่อย

"คิดว่าได้ครับ" เขาคอบ "ถ้าจำเป็น"

ช็อคยี้ม้กครั้ง เทียวนี้ยี้ม้กเป็นปริศนา

"มันจำเป็น"

“เสียเวลาอะไรอย่างนี้” ซาแมนธามีพำพลงโยนกระเป๋าลงบนเบาะหลังรถไฟร์-วิลใคร่ฟของเธอ แล้วปิดประตูตั้งโครม

“และเสียเงินเสียทองสิ้นดี” เธอเสริมกับตัวเองหลังป็นขึ้นนั่งหลังพวงมาลัย แล้วสตาร์ทรถ

สิ่งเดียวที่ปลอบใจเธอได้ก็คือระยะทางที่เธอจะต้องขับรถไปมันไม่ไกลนัก ระยะทางจากสนามบินวิลเลียมส์ทาวน์ถึงตอนบนของฮันเตอร์วิลล์ล์ สั้นกว่าการเดินทางจากสนามบินซินีเยอะ การเดินทางแค่หนึ่งชั่วโมงครึ่งชดกันมากกับการเดินทางอย่างน้อยสามชั่วโมง

ขณะที่ซาแมนธาลี้วรรถออกจากลานจอดและมุ่งหน้าไปยังไฮเวย์ เธอก็ถอนใจเสียงหูดหิดระคนผิตหวัง เธอไม่น่าเชื่อคลีโอเลย วันหยุดพักผ่อนห้าวันที่โกลด์ โคสต์ รีสอร์ท...ไม่ว่าที่นั่นจะฮิพฮ็อพแค่ไหนก็ตาม...ไม่มีวันหาแฟนให้เธอได้ ไม่ว่าจะระยะยาวหรือระยะสั้น

ความฝันโรแมนติกว่าจะได้เจอรักแท้ของชีวิตในสถานที่แบบนี้เป็น

แต่...ความฝันนั้นมันดีที่มันใกล้

โอกาสที่จะมีเช็กชั๊ก็ไม่ได้ยากเหมือนกัน ซาแมนธาไม่ใช่ผู้หญิง
ที่ชอบบอกว่าหนุ่มหล่อล่ำบึกที่จะเลี้ยงเหล้าเลี้ยงอาหารเธอสักสองสามคืน
ความด้วยสิ่งที่ยู๋หญิงบ้าเช็กชั๊ทั้งหลายฝันถึง แต่แทบไม่เคยได้สัมผัส

จ๊อ เธอสวยพอที่จะดึงดูดใจชายสมัยนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจาก
ที่คลีโอได้ลากเธอไปร้านเสริมสวยที่นิคาสเซิลเมื่ออาทิตย์ก่อน เพื่อ ย้อมผม
ยาวสีน้ำตาลปานกลางของเธอเป็นสี บลอนด์ และ ถัดจากหน้าผากมาจรด
ขาดิถูกลอนจนเง่งเหมือนคันศร

หน้าซำคอง นี่เธอยังเป็นเจ้าของเสื้อผ้าสวยสะกดตาที่ช่วยเน้น
เรือนร่างสูงแข็งแรงแบบนักกีฬาของเธอ ให้ดูสวยมากขึ้น คลีโอพาเธอไป
ซั๊จ ปิ้งด้วย

ซาแมนธาต้องยอมรับว่าเธอดูดีมากในช่วงห้าวันมานี้

ผู้ชายหลายคนเข้ามาเลียบๆ เคียงๆ เธอทั้งรอบสระน้ำและที่
ภัตตาคารทุกคืน

เธอรู้ดีว่าเป็นเพราะ มรรยาทของเธอทำให้พวกเขาจับขี้หนืออย่าง
รวดเร็ว

เธอไม่มีศิลปะในการยั่วผู้ชาย หรือในการคุยเจ๊าะแจ๊ะ หรือในการ
ป้อนผู้ชาย

หลายปีมานี้บรรดาเพื่อนผู้หญิงของเธอบอกเธอว่าเธอवानผ่าซาก
เกินไป คือรู้เกินเกินไป และถึงขั้นเกินไป

ความจริงก็คือเธอไม่รู้ว่าจะทำตัวไหนจนมันยังงิ เธอไม่เคยเรียนรู้ ไม่เคยมีแบบอย่างของผู้หญิงในช่วงที่กำลัังคิด เป็นสาว

ชาแมนธาเติบโตในบ้านที่มีแค่ผู้ชาย เธอมีพี่ชายสี่คนพี่สองคนเธอให้เป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่ง เธอหัดเล่นกีฬาเหมือนเด็กผู้ชาย และ ปังจกันตัวเองแบบเด็กผู้ชาย...คือด้วยกำปั้น

เธอไม่เคยเรียนรู้ว่าต้องเคารพเพศชาย ถ้าเธอขึ้นท่าแบบนั้นในบ้านเนลสันเธอคงต้องร้องท่มร้องไห้ทุกวันและถูกเหยียบย่ำจมกึ นิดยพวกพี่ชายที่มีชื่อโรมันเพศชายสูงขงเธอ

ดังนั้นเธอจึงแข่งขันกับพวก เขาและมักเอาชนะพวก เขาได้เสมอ ไม่ฉลาดเลย พวกเพื่อนผู้หญิงที่โรงเรียนมักบอกเธอแบบนี้เสมอ ไม่ฉลาดจริงๆ

ชาแมนธาดังยอ มรับเมื่อเธอสำเร็จการศึกษาว่าเธอไม่มีคู่คงสักคนช่วงเรียนมัธยม เพราะว่าแค่จะมีแฟนลาวเลย พี่ชายคนหนึ่งขงเธอต้องคงไ้องสาวคนนีไปงานเลี้ยงสำเร็จการศึกษาขงเธอ

ชาแมนธายอมรับว่าคนนั้นเธอคู่คั่นข้างกั้กั้กั้ สูงผอม ไม่มีหน้าอกเลยก็ว่าได้ แลผมผมยังสั้นจู้จิกค่างทาก แ่งทหน้าแ่งตัวก็ไม่มี

กว่าชาแมนธาจะเข้ามหาวิทยาลัยขิดนี้เพื่อเรียนคณะสัตวแพทย์ เธอกั้แทนจะเลิกคิด หาแฟนแล้ว ความรักสักตัว...โดยเฉพาะอย่างยิ่งมัก...เดิมเดิมพื้นที่ว่างในหัวใจเธอ

ชาแมนธาย่ำค่าเล่าเรียนด้วยการทำงานเป็นเด็กเลี้ยงม้าในคอก

ม้าแข่งโลดๆ

แต่เพียงไม่นานชาแมนธาก็พบว่าในมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมทางเซ็กส์ที่แตกต่างกันจากทั่วโลก มีสาว ๆ ไม่มากนักที่จบปริญญาโดยที่ยังเป็นพรหมจารี แม้กระทั่งผู้หญิงที่จิตชิด

นักศึกษาชายส่วนใหญ่มองว่าเซ็กส์ เป็นการท้าทายและเป็นกีฬาอย่างหนึ่ง ยังมีแฟนมากเท่าไร มันก็ยิ่งดี เท่านั้น พวกเขาไม่แคร์มากนักว่าคู่ของเขาคือเป็นยังไงหรือ ทำอย่างไร

ในที่สุด ชาแมนธาก็มีแฟนกับเขาสองคนสมัยเรียนปีสี่ในมหาวิทยาลัย ตอนนั้นเธอไฉยมยาว จกซึมมากขึ้น และ เริ่มดูเป็นผู้หญิงมากขึ้นจริงๆ

แต่ประสบการณ์ทั้งสองครั้งก็กินเวลาแค่ช่วงสั้นๆ จนนำมิดหวังไม่อาจเทียบได้กับที่เธอเคยอ่านในหนังสือ ความรักพลิกลิ่หนีเธอ

หลังจบมหาวิทยาลัย ชาแมนธาไปทำงานเป็นสัคว แพทย์กับแรนดิวคซึ่งเชี่ยวชาญในการดูแลม้าแข่งเขาอายุสี่สิบต้นๆ หน้าคาคิมเส้นที่แต่งงานแล้ว

ในเจอนแรกทั้งคู่ไม่รู้สึกระไรต่อกันหรอก แต่หลังจากทำงานร่วมกันวันละหลาย ๆ ชั่วโมงเป็นเวลาสองปี บวกกับความรักม้าเหมือนกันก่อให้เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมขึ้นระหว่างพวกเขา ทั้งสองสร้างมิตรภาพร่วมกันที่ชาแมนธารู้ว่ามันช่วยเติมเต็มชีวิตและนำปัสัใจ

ชาแมนธายังไม่ประสบความสำเร็จกับเพศตรงข้าม...บางทีเธอ

เขาจะไม่ควรจับเข่าอยู่กับบ้าน...มันจึงดีมาก ที่มีผู้ช่วย เป็นเพื่อนสักคน และ ดีมาก ๆ ด้วยที่สติปัญญาและความคิดเห็นที่รุนแรงของเรอได้รับการชื่นชม ไม่ใช่ถูกดูแคลน

ชาแมนธาไม่ได้หลงรักพอล แต่เธอเฝ้ารอเวลาที่จะได้อยู่ด้วยกัน เขาทำให้เธอรู้สึกดี เธอพร้อมจะทำงานเป็นเวลานานมากขึ้น และยอมรับคำเชิญของเขาไปดื่มกาแฟ มากกว่าที่ควรจะมี

ถ้าเป็นผู้หญิงที่ฉลาดกว่านี้จะต้องเดาสถานการณ์ออกถึงขั้นที่พอลกลัวตัวเธอเข้าจอคนชั่วรูป คำสารภาพรักของเขาฟังแล้วเสียช้ำมาก ชาแมนธาไม่เคยได้ยินคำพูดเสน่หาแบบนั้นมาก่อน อย่างน้อยก็ไม่เคยได้ยินใครพูดตรง ๆ กับเธอ

รูปหนึ่งที่เขาเก็บพ่ายแพ้ต่อเสียงที่บอกว่าบางทีความรักของผู้ชายคนนี้อาจเป็นความรักครั้งเดียวที่เธอจะได้ เธออายุเกือบยี่สิบห้าแล้ว แต่ยังไม่มีความและเกือบจะสิ้นหวังแล้ว

แต่ในวินาทีสุดท้ายเธอมองข้ามโหลพอลไปเห็นรูปถ่ายของภรรยาและลูก ๆ ที่เขาวางไว้บนโต๊ะทำงาน สัญชาตญาณบอกให้รู้ว่าเขาไม่คิดจะทอดทิ้งครอบครัว

เธอสงสัยว่าสิ่งที่เขาดังการจากเธอไม่ใช่ความรัก แต่เป็นความตื่นเต้นของการหลงใหลภรรยา

เมื่อสุกสัปดาห์ที่แล้วนี้เอง ชาแมนธาได้ดูรายการทีวีที่สัมภาษณ์ "ผู้หญิงจีน" ชมถึงมากเมื่อพบว่าพวกเขาก็ไม่ใช่ผู้หญิงประเภทมารชาสาวใด

แต่ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่ขาดความนับถือตัวเอง ผู้หญิงที่เต็มใจยอมรับ
 กลาแค้นจากคนอื่น และผู้หญิงที่ไม่เชื่อว่าจะมีวันเจอ คนพิเศษที่จะรักพวก
 เธอได้ อย่างที่พวกเธอสมควรได้รับ

ซาแมนธาไม่อยากเป็นรองใคร เธอไม่เคยเป็นรองใครในทุกแง่มุม
 ของชีวิต แล้วทำไมจะต้องยอมเป็นรองใครในเรื่องของความรักด้วย เธอ
 ต้องการผู้ชายที่ไม่ได้เป็นของผู้หญิงอื่น

เธอต้องการผู้ชายของเธอเอง ผู้ชายที่สามารถให้ทุกอย่างที่เธอ
 แอบปรารถนา ความรักที่ไม่มีวันตายของเขา แหวนของเขามั่นใจเธอ
 และลูก ๆ ของเขา

เธอจึงลาออกจากงานที่ทำกับพอล เธอ ห้างฮิด นีส์กับบ้านไปด้วย
 หลังจากสมัครงานที่เห็นในประ ภาศโฆษณาเป็นสัควแพ ทยกิ หนอยู่ในคอก
 ผสมพันธุ์ม้าดูบาร์ รอยัล สดิด ฟาร์ม

ในฐานะแฟนพันธุ์แท้ของม้าแข่ง ซาแมนธาจึงรู้ว่าคอกผสมพันธุ์
 ม้าที่เป็นคอกที่ใหญ่ที่สุดและดีที่สุดในจอสเครเดีย มันบริหารโดยเจ้าชาย
 จาหรับที่มั่งคั่งสุด ๆ เรื่องเงินจึงไม่ใช่อุปสรรค

พวกเขามีม้าพ่อพันธุ์ที่ดีที่สุดในโลก บางตัวบินตรงมาจากส่วนอื่นๆ ของ
 โลก และมีม้าแม่พันธุ์ที่ดีที่สุดเท่าที่เงินจะสามารถซื้อได้ คนที่ดูแลพวกมัน
 ก็เป็นคนที่มีฝีมือดีที่สุดด้วย

ซาแมนธาประหลาดใจที่เธอได้งานนี้เพราะเธอมีประสบการณ์
 ก่อนข้างจำกัดมากเกี่ยวกับม้าแข่ง แต่เธอเป็นคนเรียนเร็ว เพียงไม่นาน

เธอก็เรียนรู้ทุกอย่างที่จำเป็นต้องรู้จากส้วมแพทย์อีกคนที่กินอยู่ที่นั่นเช่นกัน
เขาเป็นชายร่างจ้ว นีใหญ่มากวัยห้าสิบปลายๆ ชื่อ เจราลด์

แต่บอกตรงๆ ว่าซาแมนธาไม่แน่ใจว่ามันคือสิ่งที่เธอต้องการทำ
ไปตลอดชีวิตหรือเปล่า คอเน็ที่ยอมรับทำงานนี้ เธอแค่อยากหนีไปจากพอล

แน่นอนว่าเธอหลงใหลในเสน่ห์ของชีวิตชนบทด้วย แต่มหวังว่า
ผู้ชายในชนบทอาจจะไม่รู้จั้เหมือนผู้ชายในเมือง พวกเขาอาจจะไม่เห็นว่
นิสัยตรงไปตรงมาของเธอเป็นอะไรที่น่าโมโห และไม่เห็นว่ากรที่เธอเลือก
อาชีพนี้เป็นเรื่องแปลก

พวกเขาคงไม่รังเกียจกับการที่เธอไม่ค่อยแต่งหน้าแต่งตัวจะเป็น
ส่วน นีใหญ่ ผู้หญิงในชนบทได้ชื่อว่าไม่ชอบบิ๊ะหน้าด้วยเครื่องสำอางหนา
เคอะ และไม่ดูราวกับเพิ่งก้าวออกจากร้านทำผมเสมอ

ซาแมนธาสนใจขณะขับรถไฟร์-วิลของเธอลงไปคามนกกว้างของ
เมืองเล็ก ๆ ในชนบทอีกเมือง

โชคร้ายที่ชีวิตส่วนด้วยของเธอที่ดูบาร์ท รอยัล สดัดไม่ได้แตกต่าง
ไปจากที่เคยเป็นในชิตนีย่มากนัก ความจริงก็คือเธอทำให้ผู้ชายในชนบท
กลัวเธอมากกว่าพวกผู้ชายในเมืองเสียอีก หนุ่มๆ ส่วนใหญ่ในคอกแพนไม่
กล้ามองหน้าเธอ ขย่ำว่าแคะพุดกับเธอเลย มีแต่แจ็คผู้นำรักแต่เรื่องชั่ว
เท่านั้นที่ดูเหมือนจะติดค้กับเธอได้

แน่นอนว่าทุกคนผูกค้กับเธอ แต่บอกตรงๆ ว่าซาแมนธาเห็น
ว่าเขาน่ากลัว และกรรยาเขาค้ด้วย ซาร์เมนคนสวยเป็นหนคิตฐเปอร์โม่เคิล

ที่ใช้เวลาเล็กน้อย ช่วยงานการกุศลที่ซิดนีย์ พวกเขามีลูกสองคน ลูกสาวน่ารักชื่อจแมนดา และลูกชายชื่อบันคาร์จายูห์เนซบ พวกเขากำลังซื้อของขวัญความเชื่อของเพื่อนซี้ของเจ้าชายซึ่งเป็นซิกเจ้าของบ่อ น้ำมันและเจ้าของคอกม้าแข่งที่อาศัยอยู่ในลอนดอน เขามีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องผู้หญิงมากกว่าที่เจ้าชายอาลีเคยมีก่อนจะหนีเบกสมรส เมื่อสองสามปีก่อน ด้วยซ้ำ

ชาแมนารู้เรื่องทั้งหมดนี้เพราะคลีโอเล่าให้ฟัง ในฐานะแม่บ้านของเจ้าชายและพี่เลี้ยงพาร์ทไทม์ของลูก ๆ เจ้าชาย คลีโอจึงรู้เรื่องของเจ้าชายกับครอบครัวयेจะทีเดียว คลีโอไม่ใช่คนช่างนินทา...ฉันที่จริงเธอเป็นคนน่ารักมาก...แค่เธอชอบคุย

เวลาที่เจ้าชายอาลีกับชายาไปซิดนีย์ตอนสุดสัปดาห์ คลีโอจะชวนชาแมนหาขึ้นไปทานอาหารค่ำบนม้านั่งใหญ่และเล่นหมากรุกกันหลังอาหาร ระหว่างนั้นทั้งคู่จะคุยกันสารพัดเรื่อง ทั้งสองเข้ากันได้ดี นับตั้งแต่วันแรกถึงแม้ว่าคลีโอจะอายุประมาณห้าสิบแล้วก็ตาม

ถ้าไม่มีคลีโอเป็นเพื่อนชาแมนรากหนึไปนานแล้ว เธอรู้ว่าเธอจะไม่ต้องสัญญาทำงานที่ะหมดในปลายเดือนมิถุนายน ความจริงก็คือเธอคิดถึงซิดนีย์กับชีวิตในเมืองมาก ชนบทที่เงียบสงบเป็นเรื่องสวยงามในทางทฤษฎี แต่ชาแมนทพบว่ามันเหงามากเหลือเกิน

ด้วยเหตุนี้เธอจึงอ่านโทรเลขค่าชวณของคลีโอไปโกลด์โคสต์ มันเลยเวลาพักงานของเธอมาแล้ว แต่เธอ น่าจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องโง่และเสียเวลาเปล่า

แต่อย่างน้อยการไปที่นั่นก็จะได้อะไรอย่างหนึ่ง มันทำให้ชาแมนธา
ตระหนักได้ว่าเธอสามารถทำให้ผู้ชายคิดใจรูปร่างหน้าตาเธอได้ฝีมือแปลง
โฉมของกลีโอสสร้างปาฏิหาริย์ได้ในเรื่องนี้ สิ่งที่เราจำเป็นต้องเรียนรู้ใน
ตอนนี้คือวิธีเล่นแกมจับคู่หลังจากที่มีการติดต่อกันแล้ว ชาแมนธาไม่
แน่ใจว่าเธอจะเรียนรู้เรื่องนี้ได้ยังไง หรือใครจะเป็นคนสอนเธอได้ดีที่สุด
แต่เธอรู้ดีว่าถ้าเธอคิดจะเอาจริงเธอจึงกับการแต่งงาน เธอจะต้องเปลี่ยนแปลง
ตัวเอง

ขณะขับรถไปตามไฮเวย์ด้วยระบบจอดไฟสีทอง (ระบบที่ควบคุม
ทิศทางโดยอัตโนมัติ) ชาแมนธาก็เริ่มสงสัยว่าในชีวิตนี้มีธุรกิจที่สอนเรื่อง
แบบนี้หรือไม่ เธอตัดสินใจว่าสิ่งที่เธอต้องการ คือโค้ชที่จะสอนเธอได้
ว่าต้องพูดอะไรและ ต้องทำยังไง

บทเรียนสองสามบทในการรักรักน่าจะเป็นความคิดที่ไม่เลว! แต่
เธอก็คิดว่าคงไม่มีโรงเรียนแบบนี้มากนักหรอก และ ไม่มีครูสอนด้วย น่า
เสียดายที่ผู้ชายสองคนที่เราเคยเจอกับสมัยเรียนมหาวิทยาลัยก็ไม่ได้
สอนอะไรเราได้ สิ่งที่เราต้องค้นหาคือผู้ชายสูงอายุสักคนที่ต้องการเรา
เพื่อเรื่องเดียว และรู้เรื่องเซ็กส์ดีพอสมควร

ผู้ชายสูงวัยที่ฮั้วไม่แต่งกาย เธอเดินด้วยตัวเองเมื่อใบหน้าของพอ
โลว์เข้ามาในสมอง

"บ้าะมิด!" ชาแมนธาอุทานเมื่อตระหนักได้ว่าเธอขับรถเลยประตู
ทางเข้าคอกม้า

ชาแมนธาเหยียบเบรคแล้วเบนเข้าหาขอบถนน รลถึงเทรลเลอร์
ที่แล่นมาท้ายเธอมาวิ่งแซงฉิวจนกระຈกข้างของเธอหลุด กระเด็น

"คนบ้า!" เธอตะโกนคำเขาทางหน้าต่าง

เธอเลี้ยวเพื่อหนีกลับรถพลาถกวาคตามองคอกข้างสนามม้าใกล้ๆ
ไปด้วย

"จิมมี ฝนคงต้องคละ พ่วงที่ฉันไม่อยู่" เธอเปรยจกมวกดังๆ คอก
ข้างสนามคูเขียวสดชื่นในช่วงเวลานี้ของปี น้ำค้างแข็งมักจะปกคลุมยอด
หญ้าจนกลายเป็นสีน้ำตาล และ ม้ามักจะได้รับการป้อนอาหารทาน

ใช้ว่าพวกเขาจะต้องการฝน ฮันเตอร์ วิลเลียมป์จะไม่เคยได้รับ
ผลกระทบจากฝนแล้ง ซึ่งผิดกับส่วนอื่นๆ ของจอสเคเรเลีย ที่ดินที่นี้อุดม
สมบูรณ์ราบขนานไปกับชายฝั่งแม่น้ำแล้วค่อยๆ หดสูงขึ้นไปทางทิศ
เกรท ดีไวตัง เรนจ์ มันเหมาะมากสำหรับการปลูกพืชไร่และ เลี้ยงม้าพันธุ์ดี

ชาแมนธาเลี้ยวรถเข้าไปในถนนกว้างโรยกรวด แล้วจถรถหน้า
ประตูเหล็กสีดำบานใหญ่ที่ดูน่าประทับใจพอๆ กับทุกอย่างในที่ดินแห่งนี้
ตราประจำราชวงศ์ดูบาร์ธูลฝังไว้ตรงกลางประตูทั้งสองบาน ขอบทองทำ
ให้มีนูนโดดเด่นจากพื้นสีดำ

ชาแมนธาเปิดประตูด้วยริโมทคอนโทรลที่เธอได้รับตั้งแต่เริ่ม
ทำงานที่นี่ ขณะขับรถผ่านเข้าไป เธอก็นึกถึงว่าเคยรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง
มากแค่ไหนกับสถานที่แห่งนี้ในวันแรกที่เห็น เห็นได้ชัดว่าไม่มีการประหยัด
งบประมาณในการสร้างนับจากรู้ไม่ที่เพิงหาสืขาวหมากๆ ซึ่งล้อมคอกข้าง

สนามแต่ละคอกกับยั้งฉางและคอกม้าที่ทันสมัย

แต่ตัวบ้านหลังใหญ่ต่างหากที่ดึงดูดสายตาคุณขณะที่ขับไปตามถนนกว้างยาวริยภทรวิเศษ เป็นตึกชั้นเดียวหลังใหญ่มีมา พก ก้าวแพง ด้วยปูนขาว ผสมทรายและหินอ่อนปนสีขาว มันทอดเหยียดยาวข้ามยอดเนินเขาซึ่งมองเห็นวิว หุบเขาข้างล่างอันงดงาม

ชาแมนธาคิดว่ามันดูเหมือนโบสถ์จากดินแดนโบราณที่มีผู้มั่งคั่งโด่งดังได้มั่งคั่งหรือโค กับระเบียบมีหลังคา นั่นจนว่ามันดูไม่เหมือนบ้านไร่ในจอสเครเลียเลย

แต่มันก็คือ บ้านไร่ในจอสเครเลีย มันเป็นกลยุทธ์นี้ที่เหมาะสมสำหรับเจ้าชาย เจ้าชายอาหรับผู้มั่งคั่ง เกินความฝันของผู้คนส่วนใหญ่

ถ้าจากตัวบ้านลงไปทางซ้ายมือราวร้อยเมตรเป็นเนินเขาเล็ก ๆ ที่ถูกทำให้ราบเรียบเพื่อเป็นลานจอดเฮลิคอปเตอร์ ซึ่งเจ้าชายอาดิจะบินไปซิดนีย์ทุกสุดสัปดาห์ เฮลิคอปเตอร์ส่วนตัวของเจ้าชายเป็นสีดำและมีขนาดใหญ่มาก เป็นเฮลิคอปเตอร์ที่เคยใช้ในกองทัพ ภายในเครื่องตกแต่งอย่างหรูและติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยครบครัน คลิโอบจกเธอแบบนี้

แต่ชาแมนธาก็ไม่เคยขึ้นไปบนเครื่องจริงๆ

เวลานี้เฮลิคอปเตอร์กำลังจอดอยู่บนลานจอด เงาตัวละมูมของมันดูน่ากลัวดัดกับท้องฟ้าใส

ชาแมนธานึกสงสัยขึ้นมาดูบนหน้าว่ามันขึ้นไปทำอะไรบนนั้นในวัน